

Anyegin elkallódott levele

FECSKE CSABA

sokat gondolok magára mostanában
ott rejtőzött valahol agyam rejtett zugában
és most megcsillant mint tócsa a napsütésben
ki hitte volna még tegnap nem gondoltam én sem
hogy így lesz életem spirituális része lett
ez az egész olyan váratlan annyira meglepett
hogy válaszol majd nem is reméltem
magával így reményt fájdalmat cseréltem
észrevétlenül bőröm alá költözött ráfonódott
a csontjaimra nem tudom a közelség mire ad módot
ne féljen nem kérek semmit magától
amit érzek gondolok néha röpit néha meg gátol
azt mondja Nietzsche más a szó és más a tett
egy költő pedig hogy csak az van ami lehet
úgy gondolni magára ahogyan én gondolok
talán tapintatlanság de jó okom van rá
minden kis gesztusát dekódolom merész
fölismerések mocsaráig jutott az ész
elképelem és ez olyan jó hogy megfogom a kezét
„ha Istent ismer gondolatban se vét” hát jó
visszafogom magam csak az legyen de az nagyon
ami van elhasználódik elvásik az ember míg eljut
a tündöklő pillanat peremére — a vágyig
melynek sötétlő mélyén ott a másik

leszáll az októbervégi est vigasztalanul esik
a világ elveszítette vidámabb színeit
a zöld sárga lett majd barnaként szelelt el
szél-kócolta dáliaikat tett a vázába reggel
a lecsupált kertben még tartja magát néhány zaklatott
őszirózsa és dália megérhetnek még egy-két napot
beleremeg amikor kinéz a párás ablakon
hova menekülhetne nem mutatja semmi nyom
sorstársának érzi a megnyomorított kertet
ahol a szél nedves szirmokat és leveleket emelget
s messze a folyóparton túl sovány fák mögött
hatalmas fehér báláit görgeti a köd
ősz van nagyon de még nincs veszve
minden jöhet szép és jó életembe

2

lehet hogy egyszer majd meglátogatom
addig is ezt a reményt pátyolgatom
rejtegetem fényesítgetem a bőrömön összegyűlt
napfényt viszem el magának
melegét életem legszebb nyarának
sose kérdeztem még volt-e valaha boldog
voltak-e vannak-e álmai a boldogság tudom mindig
egy fűszál éjjelében tűnik tova
ami emberi csak annyira örök mint vízbe dobott
kő nyomán hangtalanul gyűrűző vízkörök
egy perc sem telik belé és elsimulnak
ránctalan víztükör rejti a mélyt a múltat
a kezdet nem ezt ígérte sokat veszítettünk
de azért még így is megérte sok szép lett
általunk megélve mindazért amit kaptunk és kapunk még
itt vagyunk cserébe éjszaka lesz ha vége a napnak
véget ér az éj és itt a reggel a semmi gödreit
próbáljuk betömni életünkkel mindig minden
átadja helyét valami másnak szeretünk
így vetünk tört a halálnak nem tudom eloltani
a tüzet mely lefojtva izzik bennem szakadatlan
Istenem hol vagyok magamra maradtam
vigyázzon eltörök ha durván eltaszít
csorba edénye leszek az eljövendő időnek
mosolyt cseréljünk inkább mint könnyet
adjon lehetőséget hogy szépen visszavonuljak
én nem tudok összekötni jelent és múltat
néha úgy gondolom hogy megszökött innét
és falura költözött ahol csönd van és nyugalom
szívét szelíden körbefolyja az idő
tűnődve gondol az elmúlt és jövendő napokra
kicsiny szigetének uralkodója foglya
ki tudja mit visz és mit hoz a holnap
semmi sem múlik el egészen lesz ami volt
és lesznek akik valaha voltak